

סמל ברוך יוסף

2145108

בן מרים ויצחק

נולד ב- כ"ג חשוון תשי"ג 11.11.1952

התגייס לצה"ל בנובמבר 1971

שרת בגדוד הבוקעים הראשון (51)

נפל ב- כ"ו תשרי תשל"ד 22.10.1973

בקרב על החרמון.

ברוך יוסף

יוסף, בן מרים ויצחק, נולד ביום כ"ג בחשוון תשי"ג (11.11.1952) בכפר יוסף ולמד בבית הספר היסודי ובבית הספר התיכון של הקיבוץ. יוסי היה ילד רגיש וטוב לב, אך שונה במקצת משאר בני גילו, בכך שמעולם לא ניסה לחידמות לצבר השיפוסי הקשות, הבטוח בעצמו, החבר'מן, ששולף מן השרוול פתיונות מוכנים מראש לכל מצב. יוסי לא ניאות לקבל מוסכמות חברתיות והיה בודק ככל בוקר מחדש, את האמיתות

שלאורך התהליך. על דעותיו והשגותיו בעניינים שונים היה מוכן להילחם, גם כאשר ידע שהדבר יביא לידי התנגשות עם החברה. יחד עם זאת היה פתוח תמיד לקליטת רעיונות ומחשבים חדשים בכל תחומי החיים. לגביו לא היה שום דבר בגדר "טאבו", שיודעים על קיומו אך אין משוחחים אודותיו. הוא נהג לברר כל עניין עד סופו, גם אם היה הדבר ברוך באינצידנט, לו עצמו ולשאר השותפים לשיחה. יוסי אהב את הדברים הקטנים של החיים, המקנים להם את יופיים ושמחתם: ספר טוב, מוסיקה, ריקוד, פרחים רעננים בחדר, במיוחד נמשך לזמרה ולריקודים. בימי שישו נהג לרכו את הילדים, לארגן הצגות וריקודים, ולהנחות אותם בהמצאותיו. יוסי היה גם קשור מאוד לבעלי חיים בחברת הילדים. במשך שנים היה אחראי על משק הילדים ומילא את תפקידו במסירות יוצאת דופן, שבלטה במיוחד בחקופת מלחמת ההתשה. היה זה מראה שחזר על עצמו: טרם נדמו הדי הפגזים האחרונים וכבר נראה יוסי רץ אל משק הילדים לבדוק מה מצב בעלי החיים. רגישותו לכל הסובב אותו הולידה בו גם ביקורת על הקיבוץ. הפריע לו שדברים נעשים לא בדיוק לפי האידיאלים שהתחנך עליהם. בשיחות עם חברים הבטיח תמיד לנסות ולתקן את הדברים כשהיה סוף־סוף חבר שווה־זכויות, אך לזאת לא זכה להגיע. יוסי היה גם תלמיד חרוץ ושקדן. הלימודים והרחבת הדעת תפסו מקום נכבד בחייו, בעיקר בשנות הלימודים האחרונות. מטבעו היה מלא סקרנות לגבי כל דבר שנתגלה לפניו. נוסף לזאת ניתן בתשוקה לרדת לעומקו של כל נושא שעסק בו. בזכות הצירוף הזה של סקרנות ורגישות לעומקם של דברים, נחשב כאחד המעולים שבתלמידי כיתתו. יחד עם הלימודים, העבודה והטיפול במשק הילדים, עוד הספיק יוסי ליטול חלק נכבד בפעילות החברתית של בני גילו. הוא בורך בכישרון להתחבב במהירות וביכולה להפוך זרים לידידים. הכריות ופגישות עם אנשים חדשים היו אחד מתענוגותיו הגדולים.

יוסף גויס לצה"ל במחצית נובמבר 1971 והוצב לחיל הרגלים. בגיוסו ראה לא יותר מקיום חובתו האזרחית. לא זה היה התחום שהעסיק את מחשבותיו ולכן גם לא שאף להתקדם ולהתפתח בו. בכליון עיניים ציפה לחופשות ומשהגיעו חמק מיד הביתה להסיר את המדים ולהיות שוב יוסי המוכר. במהלך שירותו בצבא מצא את התפקיד המתאים לאישיותו ולאופיו: חובש־קרבי. בתפקיד זה ראה ייעוד שתאם את חינוכו ואת הערכים שגדל עליהם והאמין בהם בכל נפשו. במלחמת יום הכיפורים השתתף בקרבות הבלימה נגד הסורים ברמת הגולן ואחר־כך השתתף גם בקרבות

הפריצה אל המובלעת בתוך סוריה. ביום כ"ו בתשרי תשל"ד (22.10.1973), בקרב על כיבוש החרמון, נהרג יוסי בשעה שהגיש עזרה לפצועים תחת אש תופת של האויב. הוא הובא למנוחת־עולמים בבית־העלמין בכפר יוסף, השאיר אחריו הורים, אח ואחות. לאחר נופלו הועלה לדרגת סמל.

מלחמת יום הכיפורים

הקרב בו השתתף ונפל יוסף ז"ל

הקרב על "העיניים של המדינה" (22 באוקטובר 1973)

רבים מן המפקדים נפצעו ונהרגו, בין השאר נפצעו המ"ט אל"מ אמיר דרורי, מג"ד "הבוקעים הראשון" סא"ל יודקה פלד, ומפקד כוח הטנקים, ונחרג מפקד חטיבת רס"ן שמריחו ויניק. הלחימה היתה איטית וקשה יותר מאשר בקרבות רבים אחרים של צה"ל בכלל ושל חטיבת גולני בפרט. הקרב על "העיניים של המדינה" הוכרע בזכות אומץ-ליבם, עקשנותם ודבקותם במשימה של הטוראים – לוחמי גולני הפשוטים. היו אלו "בני מסס, ויקטור רוט, אדמונד סירור

ואברהם אזוט – סמלים וטוראים" עם "ציון ופרלמן ואהוד חזקיהו – כל עם ישראל" אשר הכריעו את הקרב. הם אלו "אשר ברימונים, בעוזים ובמקלעים, חסתערו על המצודה בנפש טרופה ובגוף שכולו קרעים", הם אלו שחתמידו בלחימה למרות האבידות, הקשיים, העייפות, תנאי השטח הקשים והתנגדות האויב. הם "תפסו פיקוד", פינו נפגעים, דבקו במטרה והגיעו לשיאים מופלאים של אחוזות לוחמים. רק בשעות הבוקר של ה-22 באוקטובר 1973 הושלמה המשימה. 55 מלוחמי החטיבה נפלו בדרך הארוכה והקשה לשחרור ה"עיניים של המדינה". 79 לוחמים נוספים נפצעו.

יותר מ-16 שעות חלפו למן הרגע (21 באוקטובר, שעה 19.00) בו סיכם המ"ט אמיר דרורי את התהליך ללוחמים ביער מסעדה במלים: "הוטל עלינו לשחרר את החרמון. עיני כל המדינה צופות בכם. להתראות למעלה", ועד לרגע הגדול (22 באוקטובר, שעה 11.00) בו שמעו את קצ'לה צועק באלחוט נרגש ונפעם – "החרמון בידי גולני! הקשיבו תחנות כל העולם!".

למעשה התכונה הלחימה באויב הסורי, שהיה ערוך בעמדות טובות ושולטות בשטח נרחב מחוץ למוצב, במסגרת ארבע שעות אחד ל-22 באוקטובר 1973 מ-2.00 אחר חצות ועד 6.00 לפנות בוקר. הסורים שלטו עם מאות חיילי חי"ר וקומנדו בגיזרה רחבה מ"רכבל תחתון" במערב ועד "מוצב החרמון" במזרח, מ"עיקול הטנק" בדרום ועד "אוכף 800" בצפון, לרבות "גבעה 24", "המצוק", "רכבל עליון", "גבעה 16" ו"גבעה 17". מולם נלחמו כאריות, באומץ ובהתמדה שתי פלוגות מגדוד "אריות הגולן", כל לוחמי "הבוקעים הראשון" בפיקוד יודקה פלד, לוחמי פלוגת הסיוור (הפלס"ר) בפיקוד שמר'לה ויניק, וטור ממונע, שכלל 7 טנקים בפיקוד רס"ן יוסף ניסים, פלוגה מבסיס הטיירוניס, מחלקת מרגמות מתנייעות ומחלקת הנדסה עם שני דחפורי "די-9".

"בדרך אל היעד" – קרב החרמון (22 באוקטובר 1973)

לוח הזמנים וסדר הפעולות והאירועים בקרב שניחלו לוחמי חטיבת גולני לשחרור מוצב החרמון היה: לאחר תדריך מפורט באגד מסעדה, ר"קבוצת מקודות" למפקדים, חבל גדוד "חבוקעים הראשון" בטיפוס איטי ומייגע כמח רגלי ממג'דל שמש לכיוון "עיקול הטנק". ב־21 באוקטובר בשעה 21.00 חבל הטור הממונע (חטנקים, חוחל"מים, הנגמ"שים וחדחפורים) לנוע דרך חניון האוטובוסים לאזור "רכבל תחתון" לכיוון "עיקול הטנק". בריזמנית נעו לוחמי הסיירת במהירות דרך "הרכבל תחתון" לכיוון "אוכף 800". בשעה 2.00 בלילה החל תקרב: כוח החוד של הגדוד בפיקוד חסמג"ד ציון זיו, נתקל באש סורית עזה במחצית הדרך בין "עיקול הטנק" ר"גבעה 16". קצין חקישור תאורטילרי נהרג, והסיוע הארטילרי הצמוד נפסק. חיילי פלוגה ג ניסו להסתער ולאגף את הסורים (שהשתמשו באמצעים לראיית לילה ובכוונות טלסקופיות), אך נהדפו וסבלו אבידות כבדות. החל תהליך ממושך של טיפול בפצועים ופינוי הנפגעים. באותה שעה

משתלטת פלוגת הסיור על "רכבל תחתון" ר"אוכף 800" ללא קרב. בשעה 2.40 נעה הסיירת דרומה לטהור אזור המפתח של "רכבל עליון" כולל מוצב "המצוק". סמוך ל"רכבל עליון" נתקל כוח מפקד סיירת בבונקר סורי יורק אש.

מפקד הסיירת, סרן שמריהו ויניק, הגשים בהתנהגותו את הסיסמה "אחרי", הסתער ראשון אל עבר פתח הבונקר הסורי, אך נפגע ונהרג. גיל לוטן ניסה לחלצו ונהרג אף הוא. איתן החובש, שניסה לחלץ את השניים, נהרג. לוחמי הסיירת האחרים שיתקו באש רדנ"טים את הבונקר, ו־6 סורים נהרגו. לאחר פינוי הפצועים והנפגעים חידשה הסיירת את ההסתערות, ולאחר קרב קשה ביותר נכבש אזור "הרכבל העליון" ר"המצוק". נסיון התקדמות של לוחמי הסיירת נבלם באש חזקה מאוד מהמדרון נמ"גבעה 16".

ב־22 באוקטובר בשעה 5.00 בבוקר, כקילומטר לפני "עיקול הטנק" נתקל הטור הממונע במוקשים על הדרך. בשעה שחיילי פלוגת ההנדסה ניסו לפרק את המוקשים, נפגע הדחפור הראשון בפגז נ"ט, והדחפור השני עלה על מוקש ונתקע. טנק שניסה לחלצו, עלה גם הוא על מוקש, והציר נחסם. כל מפקדי הטנקים נפגעו בזה אחר זה. חיילי הטור הממונע ירדו מן החוחל"מים ופתחו בהסתערות במעלה התלול. באותה שעה בערך – מדרום ל"גבעה 16" תוך כדי לחימה של צוותים, חוליות ובודדים בחיילים סורים שגילו התנגדות עזה ביותר, נפצעו המח"ט ומג"ד "חבוקעים הראשון", והפיקוד עבר לידי קצין האג"מ החטיבתי. היתה זו שעה מכריעה בקרב הקשה, כאשר שני הצדדים הגיעו בריזמנית אל סף נקודת השבירה.

תדריך לפני הקרב

העלייה למוצב החרמון

מוצב החרמון

הורדת פצועים

הקרב על החרמון (מהעתונות)

... "בשבילנו החרמון היה כמו הכותל: רצינו להניע לחרמון ולא רצינו ליותר עליו... הייתי מת שם ולא יורד לשם. לא רק אני, כולם הלכו בתחלטה כזאת. הכניסו לנו את הדבר הזה בראש, שאנחנו לא יורדים משם עד שלא יואים שם את הדגל של גולני. אמרו לנו שהמוצב הזה זה העיניים של המדינה" – סיפר החייל האלמוני, ואחרי שסיים לספר על הקרב, אמר אותו חייל: "יותר אני לא מסתכל לשם. אני לא רוצה לראות את זה יותר. הדם של החברה ירד שם במו מים. מעם אחת הסתכלתי לראות אם הדגל של גולני עוד נמצא שם. ראיתי רק את דגל ישראל. הדגל של גולני לא חית, אולי הצנחנים הורידו אותו". בשלוש לפנות בוקר נורה הצרור הראשון. שבע שעות נמשך הקרב. שבע שעות של אש ונהיגים. שבע שעות של דם. בסיומן שב והתנוסס דגל ישראל על פיסת החרמון. מוצב החרמון שוחרר.

לוחמי גולני, ממשיכיהם של גיבורי קרב תל-מאחר ביוני 67 רשמו דף נבחר חדש בספר התהילה של החטיבה. הקרב על החרמון היה עבור חיילי גולני יותר מאשר רק מלחמה עם האויב. שם נפלו אנשי גולני בהתקפת הסורים ביום הכפורים. עתה עלו אנשי גולני לגמול לסורים. מולם עמדו כמעט שני גדודים של חיילי קומנדו סורים, מטובי הלוחמים של הצבא הסורי, אשר נתבעו על ידי מפקדיהם להילחם עד החייל האחרון...

...קרב החרמון לא היה קרב בנתונים קלאסיים של כיבוש יעד, או לחימה בשטח בנוי. זו היתה לחימה בלתי קונבנציונאלית על שרשרת גבעות נגד חיילים, שהסתתרו היטב וקידמו כל התקדמות בצליפות. וכאן, דווקא ברגעים הקשים, כאשר האש הסורית הממה את הגל הראשון של המסתערים, כאן בא לידי ביטוי ההבדל בין שני הצדדים הלוחמים. חיילי גולני לא איבדו את השליטה על הקרב; אף לא לרגע. ההסתערות נמשכה, ותחת אש, בזחילה, תוך השלכת רימונים מטווח קצר, שלא עלה על ארבעה-חמישה מטרים, ולעתים אפילו בקרב סכינים, נלחצה צבת הלוחמים על צוואר האויב. הקרב התפתח בלחימה על כל סלע, מאבק על כל נקיק. לעתים היתה זו התכחשות של גוף בגוף. אך רוח הלחימה של גולני נברה על רוח העמידה של האויב. גלי המסתערים המשיכו אל היעד.

כאשר נשברה התנגדות האויב, פרצו הלוחמים לעבר מוצב החרמון עצמו, שנפל בידי הסורים בשעות הראשונות של המלחמה. גם הדרך אל המוצב היתה מלווה בקרבות מגע. אולם, משניגלה המוצב לעין שוב לא ניתן לעצור את אנשי גולני. כולם שעטו על המוצב, זינקו לתוך המנהרות, טיפסו אותו באש – וחיספו את חבריהם. המוצב נכבש, הרכס טוהר. אבל עדיין לא הגיע לשיפוק של נצחון, החיילים פנו לאסוף את הנפגעים ולסייע בחילוץ הפצועים.

...פרק מזהיר בקרב רשמו גם אנשי החבלה, ובעיקר הרופאים והחובשים. תחת אש צולבת החישו עזרה לכל פצוע וחילצו אותם בגבורה. רבים חייבים את חייהם לחיילים אנוניים אלה.

...על קרב הגבורה לכיבוש החרמון עוד יסופר ויסופר, אך שעות אחדות לאחר הקרב כבר יכלו לומר קציני צה"ל כי חטיבת גולני הציבה לה בקרב זה עוד נס מפואר.

החרמון של גולני / חיוס חמר

כאן לא רעים, כאן חולבים, לאט, כמו במקדש.
עומדים על הגבעה הנשקפת אל שדה-החקל ושומעים הכל בחדש.
רואים את ילקוטיהם של הנערים שהסתערו חזה מול קנה.
ואשר לא ישובו לקחת אותם ולא יחזרו עוד למחנה.
אתה חולך בין החרמילים חרוקים, בין זנבות הבזוקות, בין שאריות הצווד.
סר חצרה מפני הנמלים, מסנו מסבות חגי הסוביטיות, מפני רמוגי המלכוד.
אתה עובר בין העמודות בין התולידים המפוזרים עדון אל חבביש.
אתה רואה את חמות אשר עבר כאן ולא הבדיל בין איש לאיש.
אתה רואה את חברזל הקרוע והמעות.
אתה שומע את חשמות, הנאמרים עדיון כלאחר יד.
אתה רואה את נתיב הדם משוטו במשמעו על סלע, על האדמה, על ילקוט-צר-
כאן דרך הקרבות של גולני, עובר-אורח.
כאן חולכים לאט.

כאן עומדים משתאים ונושמים את אויר החיים.
אנשי חיל-הרגלים; אנשי גולני, הגבורים המופלאים.
כאן בני מסס, אשר הלך לבדו והשמיד את חולית הבזוקאים.
כאן האמסנאי אשר רץ עם התחמושת כאשר הדם שותת מן המצעים.
כאן שני המם-סאים ממשיכים למקד כשבגומם ננעצים הקלעים.
כאן ויקטור רוט, אדמונד סירור ואברהם אזוט - סמלים וטוראים.
כאן ציון ופרלמן ואהוד חזקיהו - כל עם ישראל - אשר ברמונים, בעוזם
ובמקלעים.

הסתערו אל המצודה בנפש טרופה, בגוף שכולו קרעים.
עד אשר ראו מבעד לעינים המכוסות דם.
עד אשר ראו על המוצב את דגל ישראל ואת דגלם.
עד אשר שמעו את כצלה צועק באלחוט נרגש ונמעם.
"החרמון בירי גולני! הקשיבו תחנות כל העולם!"

כאן חולכים לאט, כאן יש אבנים שעלותן לא דורכים.
כאן מצבות מלחמה כואבות בין סלע ושיח ו - מוזר מאד - שלשה סרחים!
כאן עומדים על הרבס שטוף חרוחות מול נומי אלחים גדולים ונפתחים.
כאן נושמים אויר דק, כאן חשמים קרובים וסמוכים.
כאן זוכרים הרבה דברים שלעתים קרובות אנחנו כל-בך מחר שובחים.
אז לך לאט, עובר-אורח, גמע כל פרט, כל רגע, כל חלק.
וזכור מה יש על האדמה, בשתבוא לחחלוק על חשלה.

תמונות מתקופת ילדותו של יוסף

מכתבים שכתב יוסף מתקופת הצבא

להורים, ליד ופריח שלום!

הגעתי בשלום ביום שלישי, נסעתי אל הירד באוטובוס, כמובן שמיד החזירו אותי לפעילות רגילה. לא כל כך קשה לי, אבל אני משייך לרשום הרבה על הבית, עדיין לא בקשתי לצאת לחווה של טיקו, אבל אני מקווה שיתנו לי לצאת לפחות ליום החתונה.

יש לי בקשה מאמא, שושן לו שפוג בחירי של 80 ש"מ וברוחב של כ-40 ש"מ ושוקלה עבה. זה בשביל החווה, אם אמא לא מבין - שיופיר לי כשאמא חוזרת, פשוט סלל פגם שאני בא חוזרת אלי שובת לבקש, מאמא אני מבקש שתקנה לי סמסום אבל צורא, כי אלו שלקחתי מתבית נקדעו, חמסר - 43.

שלום הב והרבה נשקות

מינסי

3-9-71

לעדיה שלום!

כל היום עבדתי בשפ"ס, ובדרך זו הצלחתי להמלט ממסע אלונקות, אעפ"י שזה לא כל כך נוח לי, כי אני רוצה לעבור חבל וזה שלא יצאתי זה לא כל כך נעים לי.

ביום ראשון יצאנו לריצה די ארוכה, אבל לא היה קשה. אבל בערב המ"ס החליט שחינו לא בסדר בכל מיני מקרים, וחוציא אותנו מהמיטות עם קיטבאגים, התחלנו ללכת בבוקר וזה היה יאוש לא רגיל. האמת היא שנמאס לי מהמחנה הזה ומהמפקדים, מהאוכל ומהכל. אם לבחות חיו קצת יותר נורמלים היה טוב... יש קבוצה מסוימת של חבר'ה שתמיד דופקת את האחרים ונמאס כבר לסבול בגללם...

נורא קר אצלנו ולא השמיכות ולא המעיל מספיקים. זה אני כמובן לא כותב להורים, כדי שהם לא ידאגו... מקוה לקבל דו"ח מפורט על הנעשה בבית, אל תתביישי לכתוב הרבה.

להתראות

מינסי

27-12-71

לעדח וחללי וכל החברים - שלום!

השנתי כרגע מספא גלויות, ואני פותח מיד גם לך, ממש קתרגשתי היום כשקבלתי את מכתבך ואת המכתמים מהחברים, מעוסקה ומלידור, אני מרגיש לגמרי לא רע, היום וחתרתי קצת והתגלחתי, אחני שוחרים על מורל כפוח, אני מקוה שגם אתם פקורה מהנישום טוב ושוחרים על מורל גבוה, שעה ששה לחייד בזמן מלחמה, אבל חייבים, אני נורא רוצה לפתוח לפס קצת מה נעשה, אבל פקנע או אפשר - נקוה שהמלחמה תיגמיר מחר וחתרתי פקרים.

שלום רב ודי"ש לפולס

יוני

19-10-73 (ימי חדלמה)

מכתב אחרון, שלושה ימים לפני נפולתי:

...מאד מחכה לידיעה מהבית, כתבתי לך שמונעות אלי כל מוני שמיעות, ולכן אני רוצה לדעת הכל. פשוט, על י' שמעתי קבר לפני שביע מחויבשים, שמינו אותו, ממש לא יכולתי להאמון, רק מכתבך והאגרת מחקבוץ החדירו לי את זה ממש לחכרה. כרגע אנחנו לא עושים כלום... אני מקוה, שלמרות הכל תשמרו על מורל, אני מחכה מכם לכל ידיעה. לי אל תדאגו!

שלום רב ולחתראות,

יוסי

19-10-73

כותבים לזכרו של ברוך יוסף ז"ל

למשפחת ברוך שלום

אחמול אני שנפלת הולעה על חמנות חסדני של יוסי יקירנו, אני חסדתי אותו בקורס חובשים קרביים, שם היינו חברים הכי טובים, הוא היה עוזר לי בעברית (אני עולה חדש - מארה"ב) וע"י עזרתו יכלתי לעבור את המבחנים. אותנו קבענו מושה בחיפה, שהיתה אמורה להתקיים בדיוק לפני המלחמה. האם אפשר לעזור לכם בדבר מתן אלא כתבי ואנו מעשה פמיטט ופולחן, אני משתתף וחד אתכם בצעדים העמוק ואם אפשר - אני מבקר בצפון-רפון לבד את זכרו של יוסי ז"ל באופן אישי.

שוב - המשתתף באירוע

חיים חיימן

מה אפשר לכתוב אחרי כל שנכתב ומה יש להוסיף? אילו סלים של נחמה יכולים להוסיף הזכרונות? מהי התועלת שבה - אני צעיר מכדי לחבין.

יוסי היה חובש וגם אני. יוסי היה יוצא דופן במובן החיובי, הוא לא התאים לחיות חייל (האם מישחו בכלל מתאים לחייל?). חרילונה שבתפקידנו היתה תשילוב בין תלום וחובש. זה היה ניגוד גמור, לי בכל אופן זה חציק, ואני משער שגם ליוסי.

אני זוכר איך שהוא היה גומע את "דבר" ומתמצא בפוליטיקה. היתה תקופה שהיינו מקורבים מאד, יצאנו אז לסיורי לילה בעזה והוא היה מפקד החוליה. היה זה מצחיק ששני חובשים נמצאים בחוליה, הייתי צריך ללחוץ עליו בכדי "לשכן" ולתפוס שלוח פה ושם. יוסי היה עדין, ודברים רבים פגעו בו, אך הוא לא התבייש בזה אלא להיפך. זאת דוקא מעלה, לא כפי שמקובל בעולמנו הקשה.

רק עוד אומר דבר ילדותי מאד: זה לא צודק שהוא נהרג! אילו כולם היו כמוהו, לא היו מלחמות יותר!

צביקה

הרהורים נוגים מלוים אותי בבואי לספר על יוסי, שנקטף באבו, בטרם הספיק להניב פרי. היה בראשית התהוותו כאדם. טרם הספיק לנבש את אפיו ואת דרך חייו. את לבטיו כנער לא ידעתי, אך את ילדותו עד ראשית בגרותו ליויתי כמטפלת כתתו.

אני זוכרת אותו כילד רגיש וטוב. הוא היה שונה במקצת מיתד הילדים בזה שנמשך לומרה ורקודים. לרוב, בימי ששי, היה מרכז את הילדים ומארגן חצנות, ומחנה אותנו בהמצאותיו.

כתלמיד היה חרוץ ושקדן, וברצונו חזו היה מגיע להישגים נכבדים, בהגיעו לכתה ד' התחיל לעבוד במשק-חילדים בו התמיד שנים רבות בהתמסרות ובדבקות. היו גלומים בו נפש יפה ואופי טוב.

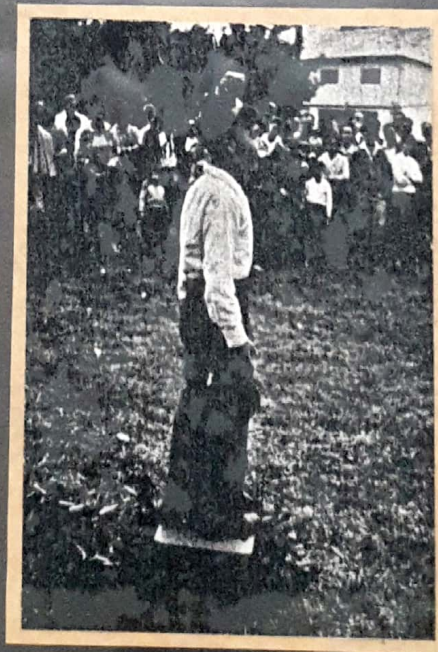
זהבה

לפני ימים אחדים השמעתיו לביתך של חירות לאנגלית האנה קוטנר של
 ילדי ביתך ו', אותה השלשתי לפני שיוך רבות, שם החציה: 'המשפחה
 המאשרת' כל וקד שיוך תפקיד של אחד מבני המשפחה. פתאים
 נשמע קולו הצלול של יוסי, המוטא קטטון וברגש את דברו 'חדוד
 מאמנוקה'. עצרתו את נשימתו איד קוטנר למוות חושבות לפני,
 ונתנה מחצנת, שאחד הילדים החמודים האלה איננו!
 בתקופות אחרת שוחחנו על מחשבות שיום וטעותו, שהמועלות אותה
 הן אלה שתוכנו על ידי התלמידים, בלי התערבות המורה. בתור דוגמא
 סיפרתי על מסיבת סיום של אחת מכיתות י"ב, כאשר הילדים הפתיעו
 אותי על ידי שידוך יפה של שולחנות עם כיבוד וחובנית קצרה,
 'משמח המסיבה חיה נער אחד שחיקה אותו באופן זה מוצלח. עד
 שכולנו התגלגלנו מחיפוק...' = כך אמרתי, וקפאתי במקומי חרי זה
 היה יוסי!

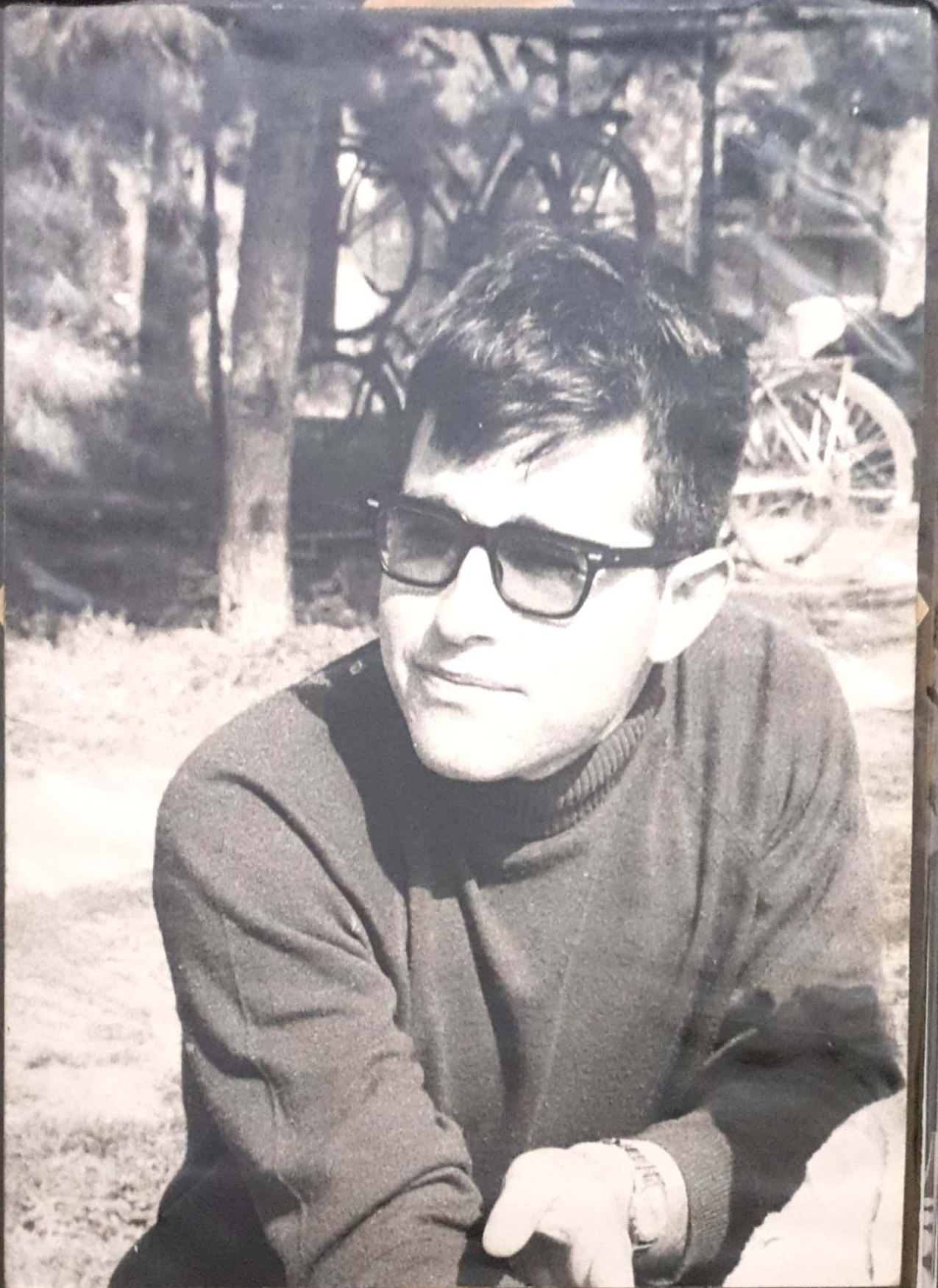
שעות רבות בילינו יחד בפתח במשך ארבע שנים. לכל אחד הזכרונות
 שלו, בשבילו יוסי הוא התלמיד החרוץ ובעל האמביציה, התלמיד
 שאכפת לו, מתעניין, משתדל להתבטא באנגלית, רוצה להביע את
 דעתו, וגם כאשר נפגשים מחוץ לביתה, יש על מה לדבר, נעמדים על
 המדרכה ומשוחחים—על ספר שקרא, על בעיה באופה, או סתם
 שיחת קלח.

בעצמי את עיני, אני רואה אותו, חיוך על שפתיו. כך אזכור אותו.

חנה רו

ברוך יוסף ז"ל

חלום יוסף

שמעו-נא החלום אשר חלמתי:
והנה יוסף צומד בשדה
והשמש ואברהם לו, כותנת פסים.

שמעו-נא החלום אשר חלמתי:
והנה יוסף צומד מונח
פסים בכותנת, יחד וסוככים.

והנה: עצים ואש ומאכלת
ועולים בקדר, הוצר, יוסף.

ואומרים סרף סרף
ומורדים אל תבור
ועומדים אהיו מסביב ואקבו ואמו
ובתנת הפסים על פניו.

אפרת